

Arrest

nr. 135 698 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer 46904.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gelet op arrest nr. 132 073 van 24 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 27 november 2014.

Gelet op de aanvullende nota van de verwerende partij van 18 november 2014.

Gelet op de aanvullende nota van de verzoekende partij van 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Bij tussenarrest 132 073 van 24 oktober 2014 werd de partijen de kans geboden om standpunt in te nemen omtrent de mogelijke overmacht of onoverkomelijke dwaling in hoofde van verzoekende partij, gelet op de in de nota met opmerkingen van verwerende partij opgeworpen onontvankelijkheid van het verzoekschrift wegens laattijdigheid.

1.2. Verweerder brengt op 18 november 2014 een aanvullende nota bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12), waarin hij het volgende stelt:

“Als antwoord op de vraag van de Raad om een standpunt in te nemen omtrent de mogelijke overmacht of onoverkomelijke dwaling in hoofde van verzoekende partij wenst verweerder het volgende te stellen. Verwerende partij heeft in haar verweernota van 30 september 2014 de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift opgeworpen wegens laattijdigheid. De laattijdigheid van het verzoekschrift wordt door verzoekende partij geenszins betwist.

Verweerder stelt in casu vast dat de raadsman van verzoekende partij ter verschoning van deze laattijdigheid opwerpt dat, teneinde de beroepstermijn van 15 dagen te berekenen, zij beroep heeft gedaan op een kalender voor het jaar 2014 waarin twee cijfers ontbreken in de maand augustus. Ingevolge van deze twee ontbrekende cijfers voor de maand augustus heeft verzoekers raadsman aldus een verkeerde berekening gemaakt.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet verzacht wordt in geval van overmacht of onoverkomelijke dwaling.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, R.W., 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471).

Zo is er enkel sprake van een onoverkomelijke dwaling indien kan worden vastgesteld dat de persoon die ze inroept, deze dwaling heeft begaan zoals ieder redelijk en omzichtig persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ze zou begaan hebben. (Cass., 8 februari 2008, C.07.0131.F; H. VANDENBERGHE, "Overheidsaansprakelijkheid. Aansprakelijkheid van de uitvoerende macht" in H. Vandenberghe, A. Van Oevelen, H. Vuye en L. Wynant, Overheidsaansprakelijkheid, Brugge, Die Keure, 2005, 13).

De toelichting die verzoekers raadsman heeft gegeven, namelijk het feit dat zij bij de berekening van de beroepstermijn gebruik heeft gemaakt van een kalender waarin 2 cijfers ontbraken, kan niet als reden van overmacht of onoverkomelijke dwaling in aanmerking worden genomen. De raadsman van verzoekende partij is in de hoedanigheid van advocaat vertrouwd met het berekenen van beroepstermijnen en het hanteren van een kalender zodat zij geacht wordt te hebben opgemerkt bij de berekening dat twee cijfers ontbreken in de gebruikte kalender. Het feit dat twee cijfers ontbreken is immers een opvallend gegeven dat in het oog springt bij het hanteren van de kalender en bij de berekening van een beroepstermijn. Verweerder meent dan ook dat de betreffende fout, geen dwaling is die ieder redelijk en omzichtig persoon, in dezelfde omstandigheden, zou hebben begaan. Van een onoverkomelijke dwaling is geen sprake. Evenmin betreft het hier een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. Het feit dat de raadsman van verzoekende partij een fout heeft gemaakt bij de berekening van de beroepstermijn als gevolg van het gebruik van een onjuiste kalender, dient dan ook aan verzoekende partij aangerekend te worden.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de Raad van State reeds eerder in verschillende arresten heeft gesteld dat materiële vergissingen en eventuele fouten en tekortkomingen in de organisatie van het kantoor van de raadsman van verzoekende partij, die ertoe hebben geleid dat de memorie laattijdig naar de Raad van State werd gestuurd, niet als excuus kunnen worden gehanteerd en geen gevallen van overmacht uitmaken (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak (2.Het procesverloop), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2007, 298, voetnoot 871).

(...).”

1.3. Verzoeker brengt op 25 november 2014 een nota bij (rechtsplegingsdossier, stuk 13), waarin hij het volgende stelt:

“Als antwoord op de vraag van de Raad om een standpunt in te nemen omtrent de mogelijke overmacht of onoverkomelijke dwaling in hoofde van verzoeker en als reactie op de aanvullende nota van de verwerende partij hieromtrent, wenst verzoeker het volgende op te merken.

De toelichting die verzoeker ter terechtzitting dd. 16.10.2014 heeft gegeven, dient volgens hem als reden van overmacht of onoverkomelijke dwaling in aanmerking te worden genomen.

Volgens verwerende partij is het feit dat twee cijfers ontbreken een opvallend gegeven dat in het oog zou springen bij het hanteren van de kalender. Nochtans telt zelfs een redelijk en omzichtig persoon niet na of een aangekochte kalender (afgezien van een schrikkeljaar) effectief 365 dagen telt, laat staan dat iedere maand effectief 30 à 31 dagen telt (afgezien van de maand februari). Ieder redelijk en omzichtig persoon gaat er van uit dat de kalender die hij aanschafft effectief het juiste aantal dagen telt en dat de nummering van de dagen overeenkomt met de dagen.

De bewuste kalender deed sedert januari 2014 reeds dienst als kalender en voorheen bevatte deze kalender nooit een fout, zodat verzoeker er bij de berekening van huidige beroepstermijn kon van uitgaan dat deze kalender correcte informatie bevatte.

Daarenboven dient men bij het berekenen van de beroepstermijn enkel rekening te houden met het aantal dagen en met het feit of de eerste drie werkdagen en de vervalddag een werkdag, dan wel een zaterdag, zon- of feestdag betreft (artikel 39/57 §2 Vreemdelingenwet).

Dat de raadsman van verzoeker volgens verwerende partij geacht wordt te hebben opgemerkt bij de berekening dat twee cijfers ontbreken in de gebruikte kalender, doet niets af aan het feit dat zijn raadsman wel degelijk vertrouwd is met het berekenen van administratieve beroepstermijnen.

Immers, indien men dit nagaat, blijkt dat de beroepstermijn aan de hand van de bewuste kalender wel degelijk conform artikel 39/57 §2 van de Vreemdelingenwet werd berekend.

Verzoekers raadsman stelde bij deze berekening vooreerst vast dat donderdag 21 augustus 2014 als derde werkdag te termijn doet ingaan als eerste dag van de 15 dagen. Vervolgens volgde zij de kalender verder voor 15 dagen, waarbij 7 september 2014 als vervalddag werd berekend. Aangezien dit een zaterdag betreft, werd aldus de vervalddag verplaatst naar maandag 8 september 2014, dag waarop verzoeker het verzoekschrift aangetekend verstuurde.

Bij het ontvangen van de nota van de verwerende partij na het indienen van haar verzoekschrift, stelde de raadsman van verzoeker met verbazing vast dat de kalender gewoonweg geen melding maakt van de dagen 28 en 29 augustus. Het kan geen enkel redelijk en omzichtig persoon worden verweten niet te hebben opgemerkt dat de maand augustus 2014 op de bewuste kalender slechts 29 dagen in plaats van 31 dagen telde.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State omtrent materiële vergissingen en eventuele fouten en tekortkomingen in de organisatie van het kantoor van de raadsman, die niet als overmacht kwalificeren.

De rechtspraak in voetnoot 871 p. 298 van R. STEVENS, Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Hetprocesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, p. 164, betreft echter situaties die geenszins vergelijkbaar zijn met voorliggende kwestie. Deze rechtspraak betreft "agenda-problemen" van een heel andere orde, met name: excuses als gerechtelijk verlof, verkeerde agendering door het secretariaat van de raadsman, verloren agendering door reorganisatie van het kantoor, afwezigheid van secretariaat, klassering in foutief dossier en ontvangst van een memorie door de echtgenote van de raadsman...

Verzoeker merkt op dat in casu de organisatie van haar kantoor, noch haar secretariaat iets kan worden verweten. De bewuste kalender werd door de raadsman van verzoeker aangekocht voor een goed doel (ten voordele van "Lajee Cultural & Arts Advocacy Tour") en deed voorheen reeds probleemloos dienst als kalender.

Het feit dat een kalender één cruciale onopvallende fout bevat, is een gebeurtenis die de raadsman van verzoekende partij volkomen vreemd is en waaraan hij zelf geen schuld heeft. Er is geen sprake van nalatigheid in hoofde van de raadsman van verzoeker, de overmacht is het gevolg van een feit gelegen buiten zijn wil.

Verzoeker wijst er op dat hij geconfronteerd werd met een geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling en verwijst hierbij naar het arrest nr. 49.721 DESAEYER van 18 oktober 1994, waarin is geoordeeld dat de sanctie van artikel 21 tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet toegepast kan worden wanneer een partij buiten haar schuld zo onwetend was dat haar niet ten kwade geduid kan worden dat ze die termijn met twee dagen heeft overschreden, en het dus de partij niet kwalijk verweten kan worden dat ze zich verlaat of ook verlaat op gegevens die ze zichzelf niet heeft verschaft¹

Naar analogie met deze rechtspraak was kan het de raadsman van verzoekende partij niet ten kwade geduid worden dat ze zich heeft verlaten op de gegevens van een kalender. De kalender deed verzoekende partij geloven dat de termijn pas op 8 september 2014 verstreek. In die overtuiging kon de verzoekende partij geloven dat ze haar verzoekschrift tijdig had ingediend, in plaats van twee dagen te laat.

De subsidiaire argumentatie ontwikkeld in de aanvullende nota door de verwerende partij gaat verder dan de vraag van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om standpunt in te nemen inzake de mogelijke overmachtssituatie en werd niet opgeworpen in de initiële nota. Om te voldoen aan de bewijslast aangaande de overmacht, voegt verzoeker in bijlage een kopie van de bewuste kalender.”

Verzoeker voegt bij zijn nota de kopie van de kalender die zijn raadsman gebruikte.

Ter terechtzitting legt hij de originele kalender neer die zijn raadsman gebruikte (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

1.4. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt: *“Het kan geen enkel redelijk en omzichtig persoon worden verweten niet te hebben opgemerkt dat de maand augustus 2014 op de bewuste kalender slechts 29 dagen in plaats van 31 dagen telde.”* De wijze waarop de cijfers van de maanden zijn afgedrukt op de kalender, hoewel duidelijk leesbaar, zijn derwijze dat bij het tellen van de dagen van de beroepstermijn het plausibel is dat verzoekers raadsman de twee ontbrekende cijfers niet opmerkte. Het is aannemelijk dat de aandacht bij het berekenen van de beroepstermijn zich toespitst op de correcte telling van de dagen van de beroepstermijn en niet op de mogelijkheid dat er eventueel cijfers ontbreken op de kalender. Elk redelijk mens gaat er immers van uit dat een kalender de juiste weergave geeft van de dagen van het respectievelijke kalenderjaar, zonder dat er bijkomende inspanningen nodig zijn om na te gaan of de kalender behept is met materiële fouten. De advocaat van verzoeker maakt aannemelijk te zijn verschalkt door de gehanteerde kalender.

Er dient dan ook aanvaard te worden dat het laattijdig indienen van onderhavig verzoekschrift, omwille van de onoverkomelijke dwaling in hoofde van verzoekers raadsman, *in casu* niet leidt tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sri Lankaanse Tamil en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U was sinds 1995 lid van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Tot 2002 werkte u voor de propagandaafdeling van de militaire tak van het LTTE. Uw hoofdfunctie in die periode was het sturen van burgers naar de frontlinie. In februari 2002 verliet u het LTTE maar rond mei of juni 2002 werd u gevraagd terug lid te worden van het LTTE. U werd ditmaal ondergebracht bij de dienst 'Buitengebied Activiteiten' van de inlichtingendienst van het LTTE. Uw taak bestond er sindsdien mee in slapende zelfmoordcellen voor het LTTE op te zetten in regeringsgebied. U zocht hiervoor naar Tamilburgers in regeringsgebied die een zelfmoordcommando onderdak wilden bieden. Het betrof hier Zwarte Tijgers (Black Tigers) die deel uitmaakten van de bijzondere zelfmoordcommando's van het LTTE. U deed dit werk tot u in 2009 werd aangehouden door het Sri Lankaans leger (SLA). Tijdens de laatste maanden van de oorlog hield u zich enkel nog bezig met het overbrengen van Tijgers naar regeringsgebied. Onder hen bevonden zich andermaal Zwarte Tijgers of zelfmoordcommando's. Op 8 maart 2009 werd u door militairen van het SLA onderschept in Kombavil. Daar werd u toen door een militair met een nekschot neergeschoten. U overleefde dit gebeuren en werd hierna overgebracht naar het ziekenhuis van Mattalan. Vervolgens belandde u in het LTTE ziekenhuis in Mullivaikal. Na uw ontslag uit het ziekenhuis eind maart 2009 werd u door (M.A.) als een protégé behandeld. Op 9 april 2009 werd u bij het verlaten van een bunker te Valayanmaddam getroffen door een mortier. U werd aan het been geraakt. Later werd uw onderbeen geamputeerd in het ziekenhuis van Mattalan. Nog in april 2009 werd het ziekenhuis van Mattalan veroverd door het leger. U werd hierop samen met andere patiënten van dit ziekenhuis, waar u toen nog steeds verbleef, overgebracht naar een ziekenhuis in Mannar. Daar maakte u zich bij de autoriteiten bekend als lid van de inlichtingendienst van het LTTE. U werd hierop overgebracht naar het legerkamp 'Joseph Camp' in Vavuniya. Daar werd u tot 1 januari 2010 vastgehouden. Tijdens uw detentie daar werd u zwaar mishandeld en met de dood bedreigd. De autoriteiten wilden informatie van u over het LTTE. Na Joseph Camp werd u overgebracht naar Pampaidmadhu kamp in Vavuniya, een detentiecentrum voor ex-Tamiltijgers. Op 5 april 2010 werd u vrijgelaten uit detentie. U keerde hierna terug naar uw geboortedorp Vaddaikachchi (Kilinochchi). Daar kreeg u toen een dagelijkse meldingsplicht bij het leger opgelegd. Vanaf mei tot november 2010 woonde en werkte u in Kilinochchi-stad. Vanaf augustus 2010 begon u te merken dat u door de autoriteiten gezocht werd. U kreeg hierna ook problemen met CID (Criminal Investigation Department).

Deze problemen met de autoriteiten deden u besluiten het land te verlaten. Op 22 mei 2011 verliet u Sri Lanka. Via China reisde u naar België. Op 25 november 2011 kwam u in België aan en op 28 november 2011 diende u hier in België een eerste asielaanvraag in.

Op 1 augustus 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. U liet na tegen deze beslissing in beroep te gaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 30 december 2013 een tweede maal asiel aan in België. U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag een brief van het Sri Lankaanse parlementslid (S.S.) d.d. 2 november 2013 voor waarin ondermeer uw detentie na de oorlog en uw levensomstandigheden en problemen met onbekende personen na uw vrijlating uit detentie worden besproken. U gaf in dit verband te kennen dit parlementslid in het verleden om hulp gevraagd te hebben nadat bleek dat u in 2010 werd gezocht door CID omwille van uw lidmaatschap van het LTTE. U legde voorts nog foto's neer van de verwondingen die u in het verleden tijdens de oorlog opliep (amputatie onderbeen, verwondingen tgv nekschot, enzovoort). U verwijst vervolgens opnieuw naar de feiten aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, waarbij u aangaf geen nieuwe asielmotieven te hebben en andermaal te kennen dat uw leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

Op 23 januari 2014 besliste het CGVS uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 16 juli 2014 een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U baseert zich bij uw derde asielaanvraag op dezelfde asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige asielaanvragen. U voegt hieraan toe dat uw leven nog steeds in gevaar is in Sri Lanka. Via uw moeder vernam u dat er nog steeds mensen naar u komen vragen. U verklaart voorts dat uw moeder na elk telefonisch contact met u ondervraagd wordt. U legt geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet er worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot **uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus**. Er werd immers geoordeeld dat de artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 op u betrekking heeft. Dit artikel stelt dat de bepalingen van de Vluchtelingenconventie niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; (...). U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de RVV.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Dient nog te worden opgemerkt dat er in u geval weldegelijk werd geoordeeld dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming doch dat er in uw geval werd geoordeeld dat u uitgesloten diende te worden van deze internationale bescherming.

Inzake uw tweede asielaanvraag moet er worden vastgesteld dat deze aanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige aanvraag aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht of documenten voorlegde waaruit kon worden geconcludeerd dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg werd er besloten dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming.

In het kader van uw huidige asielaanvraag beperkt u zich tot het herhalen van uw eerder ingeroepen vrees en legt u enkele bijkomende verklaringen af waaruit zou moeten blijken dat uw leven in Sri Lanka nog steeds in gevaar is (verklaring meervoudige aanvraag 07/08/2014, punt 15, 18, 20). Opnieuw betreffen het hier aldus louter aanwijzingen dat u in Sri Lanka mogelijk een gegronde vrees voor

vervolgning in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Zoals eerder werd gesteld werd dit in uw hoofde reeds erkend doch werd er beslist dat u uitgesloten diende te worden van internationale bescherming daar u betrokken was bij feiten die ressorteren onder artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève. Er dient zodoende te worden vastgesteld dat u bij uw huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg dient te worden besloten dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Sri Lanka.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat men niet alleen dient te onderzoeken of er elementen zijn die de kans op erkenning aanzienlijk vergroten, aangezien de erkenning in feite al bestaat, doch ook of er elementen zijn die de beslissing van uitsluiting trachten te weerleggen en in die zin de kans aanzienlijk verhogen dat verzoeker voor erkenning in aanmerking komt. *"Terwijl het loutere feit dat een asielzoeker uitgesloten werd, niet verhindert dat hij toch nieuwe elementen kan aanvoeren of dat er nieuwe elementen aan de orde kunnen zijn die de kans op erkenning aanzienlijk grotere maken, en de beslissing van uitsluiting voor herziening/schrapping vatbaar maken."*

Volgens verzoeker volstaat de enkele verwijzing naar een uitsluiting niet om te besluiten tot niet-inoverwegingname. Verzoeker verklaarde dat hij geen beroep kon aantekenen tegen de eerste beslissing van het CGVS omdat zijn advocaat hem gezegd had "dat hij een crimineel was en daarom niet in beroep kon gaan maar enkel de regularisatie kon aanvragen". Hij voegde daaraan toe dat "hij wil aantonen dat hij geleden heeft in Sri Lanka". Tegen de tweede beslissing van het CGVS werd wel beroep ingesteld, doch deze procedure kon niet verdergezet worden wegens financiële en communicatieproblemen met zijn vorige advocaat, aldus verzoeker.

Verzoeker was/is het hoegenaamd niet eens met de uitsluiting, temeer daar deze hem op totaal eenzijdige en niet-tegensprekelijke manier werd opgelegd zonder hij zich daaromtrent had kunnen verdedigen of uitdrukken. Dat hij zich nogmaals wil beroepen op de erkenning en de uitsluiting voor de eerste keer wil betwisten, is volgens hem een nieuw gegeven. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan het feit dat hij in 2002 al uit het LTTE stapte, maar er drie maanden later gedwongen terug werd bij ingelijfd.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan

een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.1. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker reeds bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013 erkend werd als vluchteling. Verzoeker werd in dezelfde beslissing van de vluchtelingenstatus vervolgens uitgesloten ingevolge artikel 1, F, a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (administratief dossier, stuk 10). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief geworden is.

3.3.2. Vervolgens diende verzoeker op 30 december 2013 een tweede asielaanvraag, die bij beslissing van de commissaris-generaal van 23 januari 2014 niet in overweging werd genomen ingevolge artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker tekende tegen deze beslissing evenmin beroep aan, zodat ook deze beslissing definitief geworden is.

3.3.3. Wat betreft de door verzoeker in het kader van onderhavige derde asielaanvraag afgelegde verklaringen oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt: *“In het kader van uw huidige asielaanvraag beperkt u zich tot het herhalen van uw eerder ingeroepen vrees en legt u enkele bijkomende verklaringen af waaruit zou moeten blijken dat uw leven in Sri Lanka nog steeds in gevaar is (verklaring meervoudige aanvraag 07/08/2014, punt 15, 18, 20). Opnieuw betreffen het hier aldus louter aanwijzingen dat u in Sri Lanka mogelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Zoals eerder werd gesteld werd dit in uw hoofde reeds erkend doch werd er beslist dat u uitgesloten diende te worden van internationale bescherming daar u betrokken was bij feiten die ressorteren onder artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève. Er*

dient zodoende te worden vastgesteld dat u bij uw huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die aantonen dat u onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus."

Waar verzoeker aanvoert dat hij door middel van zijn derde asielaanvraag zich nogmaals wil beroepen op zijn erkenning en de uitsluiting voor de eerste keer wil betwisten, dient erop gewezen dat het niet mogelijk is door middel van het indienen van een asielaanvraag een beslissing genomen in het kader van een vorige afgesloten asielaanvraag te betwisten. Waar verzoeker een aantal problemen met zijn vorige advocaat aanhaalt ter vergoelijking van het feit dat hij tegen de hoger vermelde beslissingen van de commissaris-generaal van 31 juli 2013 en 23 januari 2014 geen beroep aantekende, dient opgemerkt dat het verzoeker is die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit.

Inzake verzoekers argument dat *"Terwijl het loutere feit dat een asielzoeker uitgesloten werd, niet verhindert dat hij toch nieuwe elementen kan aanvoeren of dat er nieuwe elementen aan de orde kunnen zijn die de kans op erkenning aanzienlijk grotere maken, en de beslissing van uitsluiting voor herziening/schrapping vatbaar maken."*, dient te worden opgemerkt dat, behoudens dat nogmaals wordt benadrukt dat verzoeker reeds erkend is als vluchteling, hij geen nieuw element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de uitsluiting in zijn hoofde onterecht werd toegepast. Elk bijkomend en/of nieuw element dat erop zou wijzen dat hij het voorwerp uitmaakt van vervolging in zijn land van herkomst is slechts een additionele bevestiging van het feit dat hij reeds erkend werd als vluchteling; dit element vermag echter niet de vaststellingen inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus te ondergraven. Er dient zodoende samen met verweerder te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om (een vorm van) beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake zijn eerdere asielaanvraag.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing correct gesteld: *"Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Sri Lanka."*

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS